

Anh

Em nói với anh: “Em đi với bạn, tối sẽ về muộn”. Em cứ cho rằng anh sẽ quan tâm, hỏi xem em đi với ai, mấy giờ em về. Nhưng anh bảo: “Tuỳ em, miễn em thấy vui là được”. Em rất buồn. Thấy rằng anh không còn yêu em, không quan tâm tới em.

Tối đó, em giận dỗi đi đến ba giờ sáng mới về nhà. Em thấy đáng anh ngồi ngủ gật ở trên ghế phòng khách đợi em.

Em nói với anh: “Hôm nay quét cầu thang, suýt chút nữa thì em ngã”. Cứ ngỡ rằng anh sẽ an ủi em rằng: “Em yêu, phải cẩn thận một chút chứ!”.

Nhưng anh lại nói: “Em quét chậm thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra”.

Em cảm thấy bị tổn thương. Anh không yêu em, không quan tâm tới em chút nào. Sau này, em phát hiện ra cầu thang nhà mình luôn sạch sẽ, em không còn phải quét nữa. Và mỗi ngày quỹ thời gian bận rộn của anh lại mất thêm 5 phút...

Em nói với anh: “Xe của em bị hỏng, em phải đi ô tô bus nửa tiếng mới về được đến nhà”. Em nghĩ, anh sẽ nói: “Sao không gọi anh đến đón? Em có mệt lắm không?”. Nhưng anh lại nói: “Thế cũng hay, em có cơ hội giảm eo thêm một chút”.

Em rất giận, thấy anh không yêu em, không quan tâm tới em.

Hôm sau em phát hiện thấy anh để lại chìa khoá xe của anh trên bàn. Anh đã đến cơ quan bằng xe bus và để lại lời nhắn: “Anh sẽ mang xe của em đi sửa”. Anh còn chuẩn bị cho em rất nhiều đồ ăn sáng.

Em nói với anh: “Em muốn đi du lịch, tới Hà Lan chẳng hạn... ngắm biển hoa rực rỡ”. Em nghĩ, anh sẽ quan tâm tới em và bảo: “Chúng ta cùng lên kế hoạch nhé!”. Cho dù phô trương vài câu tốt, song rốt cuộc anh bảo: “Rõ chán, sao lại tiêu khoản tiền lớn cho một việc vô vị như thế nhỉ?”.

Em giận lắm. Rõ là anh không yêu em, không hiểu em.

Sau này, em phát hiện một tập tranh, ảnh, bài báo viết về các loài hoa ở trong nước cũng như trên thế giới được anh sưu tầm và để ở bàn làm việc của em. Mỗi bức ảnh, bài báo đều có bút tích của anh ghi lại tên loài hoa và xuất xứ của nó.

Em nói với anh: “Em đi với bạn, tối sẽ về muộn”. Em cứ cho rằng anh sẽ quan tâm, hỏi xem em đi với ai, mấy giờ em về. Nhưng anh bảo: “Tuỳ em, miễn em thấy vui là được”.

Em rất buồn. Thấy rằng anh không còn yêu em, không quan tâm tới em.

Tối đó, em giận dỗi đi đến ba giờ sáng mới về nhà. Em thấy dáng anh ngồi ngủ gật ở trên ghế phòng khách đợi em. Em nói với anh: “Ngày trong tháng của em đến rồi, em đau bụng quá!”. Em nghĩ rằng anh sẽ an ủi em: “Em cố chịu đựng một chút, một ngày sẽ chóng qua thôi”. Nhưng anh bảo: “Phụ nữ thật phiền phức”.

Em đau lòng, thấy anh không yêu em, không thương em.

Sau này, trong tủ lạnh của chúng ta chứa rất nhiều sôcôla và đậu đỏ, đều là những thứ anh mua song anh mãi không ăn. Một tháng qua đi. Một tuần trước và sau “ngày ấy” của em, anh đều nấu canh đậu đỏ.

Em nói với anh: “Em rất vui mừng được lấy anh, một người chồng tốt”. Em cũng nghĩ rằng anh sẽ vui mừng trả lời em: “Anh cũng cảm thấy như vậy. Em là người vợ tốt nhất”. Song anh bảo: “Lấy thì cũng đã lấy rồi, cố mà cư xử tốt với nhau”.

Em giận lắm. Anh không yêu em, anh không hiểu em.

Sau này vô tình em phát hiện, trước khi đi ngủ, anh dùng giấy ăn lau chùi bức ảnh cưới ở đầu giường ngủ, sau đó anh ngắm nhìn và mỉm cười rất lâu.